

[Helge Madsen.]

blev sagt, at der var enighed på mødet i Paris om et samarbejde for at fremme økonomisk stabilitet, om formindskelse af valuta- og handelsrestriktioner o. s. v. Det er godt, man sætter sig de store mål, men det forekommer småt med resultaterne. Vi taler om, at jerntæppet spærres for handelen, for udvekslingen af varer og personer mod øst, men hvad skal man så sige til genvordighederne med at få åbnet adgangen mod vest, med at få åbnet Atlanterhavet for den frie handel?

Det ville netop være en af vejene til at styrke den vestlige verden at svejse den både økonomisk og politisk stærkere sammen.

Man er meget optaget af at kæmpe mod kommunismen, men det er nu mere værd at skabe realiteter at kæmpe for. Modsætningen til østens tvang skulle være vestens frihed, men så må friheden også realiseres, så må vesten tro på friheden, også den økonomiske frihed og handelens frihed. Vejen til at bekæmpe den østlige ideologiske propaganda er at skabe en ideologi, som kendetegnes af realiteter. Her er også en af de små veje, at vise åbenhed.

Vi erkender, at forholdene her i Danmark ikke er så gode, som vi kunne ønske det — det er jo derfor, vi kræver reformer — men vi er alligevel sikker på, at hvis der blev fri adgang for de østlige landes folk til at komme og se, hvordan vi har det i det daglige, ville dette også være et ideologisk kampmiddel mod kommunisterne. Men det er også et led i den ideologiske kamp at bygge en stærk følelse i befolkningen af tro på disse ting, af tro på, at de bedste muligheder følger med den størst mulige frihed, at vi ikke kan gøre noget bedre end at give lige vilkår. Derfor er kampen for at skabe lige vilkår herhjemme, at skabe et samfund i overensstemmelse med de idealer, som vesten tror på, også en udenrigspolitik, som vi vil gå ind for.

Aksel Larsen: Jeg er enig med den højtærede stats- og udenrigsminister i, at hele situationen og den seneste udvikling på det verdenspolitiske område gør det nødvendigt og gavnligt, at det danske folketing netop på nuværende tidspunkt i fuld offent-

lighed drøfter vor udenrigspolitik, drøfter vor stilling til den bestående internationale spænding og mulighederne for at sikre freden gennem forhandlinger. Det er spørgsmål, hvis afgørelse tilkommer ikke blot en større eller mindre, mere eller mindre udvalgt forsamling af statsledere, men som alle mennesker er dybt interesseret i og må være med til at tage stilling til. Men af denne enighed følger ikke, at det var rigtigt af regeringen og folketingets flertal i december at forhindre en forudgående drøftelse i folketinget af NATO-ministermødet i Paris. Den krampagtige betoning af, at de fem partier, der i december forkastede forslaget om en sådan debat, giver sig selv attest for at være demokratiske — endda de eneste demokratiske — virker kun som en understregning af, hvor udemokratisk de samme partier handlede, da de i december forhindrede folketinget i forud for NATO-mødet at få mulighed for at drøfte de spørgsmål, der skulle behandles.

Trods det ærede medlem hr. Alsing Andersens af forhistorisk, vulgær kommunistforskrækkelse gennemsyrede tale tvivler jeg på, at noget menneske, der er i besiddelse af sin fornuft, kan andet end tilslutte sig den konklusion, den højtærede stats- og udenrigsminister gang på gang drog i sin redegørelse i tirsdags, nemlig at mennekeheden står over for et valg: skal de nye videnskabelige og tekniske fremskridt betyde indledningen til en ny epoke med fred og velstand, eller skal de føre til en verdensomfattende ødelæggelse af menneskeliv og kultur? — og at en virkelig og varig afspænding er en nødvendighed, at forhandlingens vej må betrædes. Det var glædeligt at høre den højtærede stats- og udenrigsminister erklære sig som tilhænger af en nyvurdering af de udenrigspolitiske kendsgerninger og af fornyede bestræbelser for at finde veje og midler, som kan føre til international forståelse og samarbejde.

Jeg anser dette og de kommentarer, statsministeren knyttede til denne sin erklærede grundopfattelse, for så væsentligt, at jeg kun kort og i forbifarten vil komme med nogle bemærkninger til visse enkeltheder i ministerens redegørelse. Jeg tænker her på stats- og udenrigsministerens opfattelse af Algier, af Cypern, af konflikten